

První letošní číslo časopisu

DŘEVÁK

Brzy bude Mikuláš.
Co asi v pytlíčku máš?
Překvapit se nechej,
úkoly dělat spěchej,
aby tam uhlí nebylo.
To by tě fakt nepotěšilo.

Michaela Špundová

Mikuláš je moudrý muž,
který má
velkou knihu jmen.
Všechno ví o tobě už,
a tak mluv
před ním pravdu jen!

Tereza Caletková

Nesem vám noviny,
dneska jsme jediný.
Jiní nemaj o tom páru,
je to drb jak do bulváru.
Slyšte je pilně a neomylně
ve třídě, v těláku,
v šatně, v dílně.

Zlotřilec i hodný žák
těšili se na Dřevák.

NK

O zlatou dýni aneb Kdo je to lobbista?

Na internetu najdete krkolomné vysvětlení, že **lobbista** je „osoba prosazující vlastní zájem, či zájem skupiny u činitelů, kteří disponují pravomocemi a kompetencemi státní moci a jejích subjektů v hospodářských, kulturních, politických, společenských, ale i privátních a dalších oblastech života.“ Fuj, něco takového bych nechtěla potkat ani za světla, natož potmě, a přece jich v dušičkovém týdnu litaly po škole mraky.

Lobbistu jste poznali podle toho, že chytal nerozhodné hlasovatele o nejkrásnější dýni a vnucoval se: „Dej hlas číslu XY. To je moje dýně a je nejkrásnější.“

„Já jsem vyhrála celkem šestkrát,“ přiznala mnohonásobná vítězka soutěže, osmačka **Nadřa Klvaňová**, „a jednou jsem byla druhá. Letos jsem předala žezlo své sestřenici **Kačce Chytilové**. Její dýni (2. místo) jsem dala i svůj hlas, protože byla krásně vyřezaná, zajímavá, nepřehlácená a prostě mi hned padla do oka. Má vyřezaný obličej, je velká a není shnilá. Doufám, že její dýně vyhraje a mé žezlo zůstane v rodině.“

Míša Macková hlasovala ovšem pro dýni číslo 1 (Bronz patří **sourozencům Kubovým**): „Dýně byla skoro rozkrátá napůl a ještě z ní byli vykrátí čápi a vypadalo to prostě suprově, jako rybníček, ve kterém se ti čápi brodí. Moc ráda jsem pro ni hlasovala.“

Stejného názoru byla **Pája Pešáková**: „Pro mě je nejkrásnější dýně jednička. Nevím ani, čím je, ale na první pohled se mi zalíbila, prostě mě zaujala. Pro mě je to originální dýně, protože ještě nikdo nenalepil na okrasnou dýni peří. Čápi nebo volavky jsou fakt perfektní, mě by to teda nenapadlo.“

„Já jsem hlasovala pro šestnáctku, kterou dělaly v pracovkách **Pája Pešáková s Jančou Cahlíkovou**,“ přiznala **Anet Mizerová**, „když jednoho dne přišly holky do školy, vůbec nechápaly, jak se dýně na výstavě octla, a říkaly, že je úplně strašná dýně. (Dala jsem ji tam já, protože se mi líbila a bylo by škoda ji nechat jen tak na okně u tělocvičny, když si může zasoutěžit, ne? - pozn. redakce) Byla taková roztomilá a vypadala jako nějaký inženýr, protože měla klobouk.“

Desítce (letošní vítěz **Leon Gajdáč**) dalo hlas největší množství posuzovatelů (56). „Měla poklop vykrátý do tvaru mozku, což se mi velmi líbilo. Ostatní dýně nebyly špatné, ale tak moc mě neohromily,“ uvedl **Ladislav Roubalík**. **Kuba Tšpon** se asi rád bojí, protože o této dýni napsal: „Vypadala jako strašidelná nestvůra z hlubin, z hlavy jí čouhal mozek a měla nejškareději úsměv na světě.“ „Mozek musel dát hodně práce,“ přidala se **Eliška Zavadilová**, „a ještě se mi líbilo, jak vyřezanými otvory očí problikávalo světlo svíčky.“

„Žák, který ji vyřezával, si s ní tedy musela dát hodně práce. Na hlavě měla vypíchaný mozek a její obličej byl kompletně strašidelného typu, na zubech měla krev a všechno to bylo dokonale ozdobené,“ svěřil se anonymní posuzovatel, který se zapomněl podepsat.

Strašení na zámku

Dne 14. října 2016 se uskutečnila akce Zámek v Dřevohosticích plný strašidel. Já jako jedno z mnoha strašidel jsem se chystala už od pondělí. Každý den jsme my strašidla byla víc a víc připravena na strašení malých dětí a části těch zbabělejších dospěláků. Některá ze strašidel se těšila, jak moc vystraší ostatní, tak moc, že se dokonce lekala sama sebe. I tací byli! Když přišel den D, všechna strašidla byla velmi rozradostněna, avšak ostatní děti se těšily na strašidla též a vymýšlely různé lumpárny, aby se strašidel nebáli. Když nastal podvečer a začalo se stmívat, všechna strašidla se shromažďovala v sokolovně, vzájemně se zkusmo děsila a kvílela až strach.

Kája Kovaříková

Počasí Svatý Petr v blázinci

Počasí odjakživa přinášel svatý Petr. Určil třeba, že Svatý Martin musí přijet na bílém koni, ale letos mohl klidně dorazit třeba na motorce. Místo mraz, sněhu a zimy bylo hnusně deštivo, příšerně větrno a takové to podzimní brr fuj. Podzim byl jaksepatří podzimovitý, ale ta pravá zima se do našich krajin nějak nedere. Budou vůbec letošní vánoční prázdniny bílé? Nebo budeme zase čvachtat v bahně a znuděně koukat přes okna provokativně vyzdobená umělohmotnými a papírovými vločkami do proudů deště?

V tom dosud nemají jasno ani meteorologové. Vlastně jsem si na internetu všimla, že se předhánějí jenom v katastrofických předpovědích. Podle jedněch přijde taková menší doba ledová a mamuti už stojí na hranicích, jiní doporučují napsat si Ježíškovi o plavky, opalovací krém a klimatizační jednotku. A tak myslím, že bude lepší si nic moc neplánovat, počkat si, co nám svatý Petr nadělí, a až potom bystře zareagovat.

Je ti teplo, děvenko?“ *Nikolka Buranská, vnučka pana učitele Dopity, předvádí vhodné oblečení do letošního počasí. (foto: www.super.cz)*

Černá kronika Nehody, zločiny, průšvihy!

V naší škole najdeme vesměs hodné děti, ale sem tam zabečí černá ovce, která způsobí tzv. zločin školní.

Sedm let neštěstí

Přestože je Š pohledný mladík, nechal si od holek udělat po celé hlavě copánky. Pochopitelně chtěl zkouknout, jak se vylepšil. Vlítl na záchod a zvolal: Zrcadlo ze všech nejjasnější, kdo je na tomto záchodě nejkrásnější?“ Ale zrcadlo odpovědělo: „Nikdo, protože visím moc vysoko a nikoho nevidím!“ Š tedy zrcadlo sňal, opakoval otázku a spokojen s odpovědí, že největším záchodovým elegantem je jedině on, chtěl patolízalský špígl pověsit opět na zeď. Netrefil ovšem hřebíček – a bác, podlézavé zrcadélko se porouchelo přímo do umyvadla a pak na zem. Pád nepřežilo. Š se ke katastrofě postavil jak chlap, otočil se na patě a odešel se udat do ředitelny, kde svůj zločin oznámil slovy: „Hlásím, že na klučáku v 1. patře se rozbilo zrcadlo ... mým přičiněním.“

Toto sdělení velmi rozesmálo nejen paní ředitelku, ale i pány starostu a místostarostu, kteří byli zrovna ve škole. Když je přešly křeče, šla paní ředitelka vyšetřit následky pohromy, poté sdělila obvinění: „To vám, bando, jen tak neprojde!“ a vynesla rozsudek: „Bude se muset koupit zrcadlo nové a hádejte, kdo to zaplatí?!“ Š svěsil ocopánkovanou hlavu a přinesl stovku, ale paní ředitelka sehnala zrcadlo levnější, a tak se Š nakonec radoval z ušetřené dvacetikoruny, kterou ihned prohýřil v gumových medvědích u pana Pešáka.

Jako rozjeté pendolínó

A aby toho nebylo málo... D v těláku v zápalu boje letěl jako kulový blesk, přehoupl se přes překážku, nedobrzdil, protože měl sjeté podrážky, a plnou vahou napálil do dveří. Vyrázil je z futer, udělal do nich díru a se zbytky dveří kolem krku vylítl až na schodiště k tělocvičně. Za ním zůstaly jen trosky, zkáza, zmar a rozvaliny. D zůstal nepoškozen, ale

dveře jsou na totálku.

Láska není až tak slepá, jak by si některé přály.

Po škole se šíří milostné dopisy směrem od šestáček k osmákům. To by ještě nebyla taková vzácnost, ale těch chyb! Skutečný unikát! Ve svém vyznání pro O jich zamilovaná osoba nasekala sedmadvacet a D našel v tom liebesbriefu ještě o dvě chyby víc! Až z toho oba přecházel zrak...

Na život a na smrt

Dva žáci, kteří jsou jeden za osmnáct a druhý za dvacet bez dvou, se smluvili, že zjistí, kdo je v nectnostech lepší, a to tak, že osobním soubojem. „Rozdat“ si to hodlali přímo před mateřskou školou. Packovali se a pištěli jako dvě vzteklé baby, až jejich spor musela řešit policie. Teď se můžou znovu pohádat, kdo to vlastně vyhrál, když mají škraloup u policajtů oba. Zajímavé jistě je, že jen co ozvěna facek dozněla a policie dokončila vyšetřování, dva nezletilí bojovníci na život a na smrt se opět sesedli do jedné lavice a opisovali od sebe navzájem jako diví.

redakce

Házení toaletáku po stropě

Náš bývalý spolužák hrozně rád házel toaletáky po stropě. Proč? Protože byl tak blbej a myslel si, že je to nehorázná sranda, ale naopak, sranda to nebyla. Bylo to trapné a odporné.

O přestávkách chodil na záchod pro papír a udělal z něho kuličku, kterou zpevnil vodou. Dělal mu dobře, když se v tom mohl ťahňat jako malé děcko, když si hraje na písččku. Kolikrát když to donesl do třídy, jsme si mysleli, že je to hovno, ale nebylo. Nejprve to házel po nás, ale později ho to omrzelo, protože jsme na to nijak zvlášť nereagovali. Ani ne za 2 hodiny si našel jinou zálibu.... házení toaletáku po stropě.

Michaela Špundová

Je dnešní mládež líná? Minianketa

Dá se říct, že ano. Většina studentů nejsou líní, spíše mají nutnost odkládat věci na potom, tzv. prokrastinace. Mají velké plány, ale nakonec je všechny odloží, vím to, protože mluvím z vlastní zkušenosti. Buď jen o pár minut, nebo to pak překračuje na hodiny, dny, týdny... Osobně bych se toho ráda zbavila, ale není to tak jednoduché. Když víte, že toho máte hodně, tak nejlepší představa je, když to můžete udělat za chvíli a budete mít ještě čas na válení, sledování filmu, jít ven s kamarády, anebo koukání do mobilu. Potom se díváme, že chodíme spát pozdě, ráno se nám nechce vstávat a rodiče jsou našťvaní, protože je do noci budíme chozením po domě.

Aneta Večeřová

Je dnešní mládež líná? Bohužel asi musím připustit, že ano.

Radek Janečka

Podle mě je většina žáků líných, protože pořád jen sedí u internetu a u různých počítačových her a málokdo si jde třeba jen tak zaběhat nebo zasportovat.

Kája Kovaříková

Mládež je odjakživa líná. Stejně jako děti, dospělí i senioři. Je to taková obecně lidská vlastnost, ale pevná vůle, touha vyniknout, nutnost vydělávat peníze, snaha, aby nás ostatní nepomluvili, a další tlaky nás nutí svou lenost překonávat. Pokud po nás nikdo nic nevymáhá, nehoní nás a nedožaduje se výsledků, prostě si sedneme a nic se neděje. Nemyslete, ono takové neustálé nucení mladých lenochů do práce je těžká dřina. Rodiče a učitelé ji moc dobře znají... ☺

NK

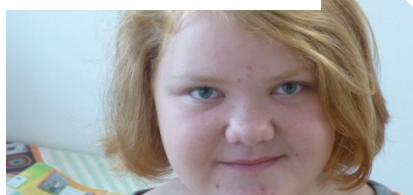
Who is who v naší škole aneb Naši noví spolužáci v šesté třídě

Jmenuji se Patrik Mikulík a je mi 12 let. Dříve jsem chodil do ZŠ ve Vítonicích. Doma mám mladší sestru Lauru a hodně zvířat. Nejraději mám psa a kočky. Rád hraji hry na PC, taky fotbal a chodím ven s kamarády.

Ahoj, jmenuji se Elisabeth Pospíšilová, je mi 11 let a chodím do šesté třídy. Do této školy jsem přišla z Masarykovy základní školy a také z domu, kde jsem se necelé dva roky učila sama. Bydlím v Bystřici pod Hostýnem, a to společně se svým bratrem, dvěma psy, jednou kočkou a dvěma morčaty. Ve volném čase mě baví kreslit, vyrábět a malovat.

Jmenuji se Michaela Nováková, je mi 11 let. Přišla jsem z Vítonic, kde také bydlím. Mám jednu sestru. Ve volném čase ráda bruslím, tančím, jezdím na kole, chodím do hasiče. Moje oblíbená zvířata jsou kočka, pes, kůň, jehňátka a králíci.

Jmenuji se Kateřina Klvaňová a je mi 12 let. Chodila jsem do ZŠ ve Vítonicích, kde také bydlím. Mám tři sourozence. Baví mě vyrábět různé věci a dívat se na televizi.

Jmenuji se Anita Kodytková, je mi 12 let a do Dřevohostic jsem přišla ze ZŠ ve Vítonicích. Bydlím v Býškovcích a mám dva sourozence. Ve volném čase se věnuji zvířatům a chodím do hasiče.

O prázdninách

V neděli jsem šla s Vaness do Galerie Přerov. Byli jsme v 5D kině.

Když jsme šly na bubble tea, Vaness ztratila stokorunu. Tak jsme ji hledaly, ale nic jsme nenašly. Byly jsme na zmrzlině a v 5D kině jsme si vybraly, že půjdeme na Dino Invasion.
Sabina Bulíčková

PULČÍNSKÉ

Byli jsme tedy na Pulčínských

Jsem ☺, že jsme sem

I když to

byla ,

ale

stál za to!

Šimon Ovčáčík

Co bych dělal, kdybych aneb sedmáci jako učitelé

„Co bych dělal, kdybych byl ředitel školy?

Určitě bych dal ještě za tři chyby jedničku a byla by i známka číslo 6, takže kdyby někdo měl za 5, tak by nebyl tak zhroucený. Ve škole bych zavedl tablety a děti by mohly i jít na Facebook. Učitelé by neměli být na žáky přísní. *Michal Demko*

Kdybych byla učitelkou, za 3 chyby by byla ještě 1, dávala bych písemky jen jednou za týden. Pouštěla bych na oběd o minutu dříve před zvoněním (kdyby byli žáci hodní, samozřejmě). Poznámku bych dávala, kdyby někdo hodně vyrušoval. Kdyby někdo něco nechápal, tak bych mu to vysvětlila. Chodili bychom občas na počítače. Dělali občas nějaké hry (kdyby byli hodní). Moc bych neřvala, jenom kdyby hodně zlobili. Snažila bych se, aby děti *chápaly té látky**, co právě probíráme. Snažila bych se, aby mě děti měly rády. Jezdila bych na různé akce a výlety.
Vanessa Kojecká

* *Pozor na křížení slovesných vazeb: chápat tu látku (4. pád), rozumět té látce (3. pád) NK*

Byla bych učitelka českého jazyka. Za 2 chyby bych ještě dávala 1.

Na žáky bych nebyla zlá. Kdyby nepochopili učení tak bych jim to vysvětlila, dokud to nepochopí. Poznámku bych dávala, jenom když někdo vyrušuje v hodině nebo mluví sprostě. Na žáky bych byla hodná, dávala bych jim míň úkolů podle toho, jak se budou chovat.

S žáky bych jezdila na různé exkurze, do muzeí, na divadlo. Snažila bych se, aby mě žáci měli rádi ☺.
Míša Rohanová

Stáří je vlastně docela fajn

Až mi bude 60 let...

Jednou tak ráno se vzbudím a budu v pohodě a v klidu snídat a pak si uvědomím, že mám 60 let. A že bude narozeninová oslava, přijde celá rodina a ta oslava, ta bude velkolepá. A pak k večeru budu vzpomínat na to, jaké bylo mé dětství, a řeknu si, že jsem toho zažil tolik, že lepší stáří mít nemohu. A pokorně usnu s pocitem, že mi je 60 let a že tu po mně něco zbylo.

Vojtěch Odložilík

Až mi bude 80...

Až mi bude 80, budu sedět v křesílku na Měsíci a budu vyprávět svým vnoučatům o mých mladých letech. Nebudu chápat jejich moderní technologie a oni mě samozřejmě nebudou poslouchat... Celý život je takový velký cyklus, víte?!

Ondra Zatloukal

MĚL JSEM NEVESELE DĚTSTVÍ, ČASO ANI NA PŘÍPOJENÍ K INTERNETU NEBYLO.

Na Mikuláše oslavil **Vladimír Renčín**, kreslíř, ilustrátor a humorista **75 let**.

Jeho ilustrace znáte třeba z knížek Miulášovy lapálie, z knih Františka Nepila ... zkrátka ilustroval 185 knih!

A vy mručíte nad jedním výkresem, styďte se!

Tehdy jsem se nejvíc zasmál...

Jednoho dne ještě v domaželské škole přišla spolužačka, že ji včera pokousal její domácí králík. A já jsem si řekl pod nosem: „Teď kouše a na pekáči bude tančit.“ Jenomže mě slyšela celá třída, a tak se všichni začali smát. A od té doby se kamarádky ptáme, kdy bude oběd.

Školou táhne Mikuláš

5. prosince se skoro po všech školách prohnaní čerti, andělé a samozřejmě Mikuláš: Naše škola mezi nimi nesměla chybět a jako pokaždé jsme měli akci na starosti my, deváťáci: Sestava to byla zajímavá: Mikuláš byla Míša Špundová, čtyři andělé byli spárovaní – dva kluci a dvě holky. Čertů, těch bylo požehnaně.

Třetí hodinu jsme vyrazili na první stupeň, kde už spousta hříšníků slibovala, jak se polepší. Prvňáčci a druháčci se ještě vykoupili básničkou nebo písničkou, od třetí po pátou třídu odčinily hříchy skoky přes řetěz, ale pak jsme už hodně přitvrdili. Zločinní kluci a zlotřilé holky museli dělat kliky! Upřímně řečeno, některým zlosynům a zlodcerám šly kliky mnohem líp než zpěv a recitace, ale nakonec byly všechny viny odpuštěny a všichni si odnesli svůj pytlík dobrot. Nadílku si užili jak děti, tak rohatá cháska a okřídlený sbor i se svatým Mikulášem. Osmáci, na rok se máte na co těšit!

Tereza Caletková

